

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Θέλουμε πρεσβευτές ή δυσφημιστές;

Εχουμε επιτέλους συμφωνήσει πως η χώρα χρειάζεται ξένες επενδύσεις, και μάλιστα μεγάλες ξένες επενδύσεις. Χωρίς αυτές δεν μπορεί να υπάρξει ανάπτυξη. Ο πρωθυπουργός το έχει αντιληφθεί πλήρως και αυτό από μόνο του είναι σημαντικό. Από τα τηλεφωνήματα που κάνει σε διεθνείς «παίκτες» και από όσα τους λέει, γίνεται όλο και πιο σαφές ότι καταλαβαίνει πως το μέλλον της χώρας, αλλά και του ιδίου, εξαρτάται απολύτως από την εισροή ξένων κεφαλαίων. Μετά, όμως, αρχίζουν τα δύσκολα.

Στην Ελλάδα έχουμε τη μεγάλη ψευδαίσθηση πως είμαστε ένας αποκλειστικός, μοναδικός προορισμός για το διεθνές κεφάλαιο. Εχουμε πράγματι ισχυρά συγκριτικά προτερήματα σε

ορισμένους τομείς. Είμαστε όντως φθηνοί τώρα πια. Ταυτόχρονα, όμως, είμαστε μια απίστευτα περίπλοκη χώρα όπου τίποτα δεν είναι αυτόνομο. Δικαιοσύνη, γραφειοκρατία, φορολογική διοίκηση και νομοθεσία, εγχώρια συμφέροντα, συνδικαλιστές συνωμοτούν, χωρίς απαραίτητα να το ξέρουν, για να κάνουν τη ζωή δύσκολη σε όποιον θέλει να βάλει τα λεφτά του στον τόπο μας.

Ο κ. Τσίπρας έχει, λοιπόν, ένα θανατηφόρο μειονέκτημα στο κυνήγι των επενδύσεων, διότι η Ελλάδα έχει αποκτήσει το brand μιας πολύ δύσκολης χώρας για επενδυτές. Έχει επίσης και ορισμένους υπουργούς και στελέχη τα οποία έχει διορίσει η κυβέρνηση σε διάφορες θέσεις, που κάνουν ό,τι μπορούν για να τη δυσφημίσουν

ακόμη περισσότερο. Νομίζουν ότι ο ξένος επενδυτής είναι κάτι σαν τους δικούς μας «μικρονταβατζήδες», που μπορείς να συναλλαγείς μαζί τους στα λόγια και με βάση ένα ατελείωτο ανατολίτικο νταραβέρι. Δεν δουλεύει έτσι ο κόσμος· όχι σε μια χώρα που θέλει να λέγεται ευρωπαϊκή. Οι επενδυτές θέλουν κανόνες, σεβασμό στις διαδικασίες, να ξέρουν τι θα τους ξημερώσει κάθε ημέρα της εβδομάδας και ως πού φτάνουν τα όρια της παρέμβασης κράτους και κόμματος. Αν η Ελλάδα θέλει να εμφανισθεί σαν μια αμιγώς τριτοκοσμική χώρα, θα βρεθούν πάλι επενδυτές να έλθουν. Ηδη έχουν εμφανισθεί μερικοί που είναι προσπλωμένοι στο πόσα θα βγάλουν σε μία ημέρα ή εβδομάδα και συμπεριφέρονται αποικιοκρατικά. Ούτε αυ-

τούς θέλουμε, προφανώς. Η χώρα χρειάζεται μακροπρόθεσμους επενδυτές, με επιμονή και υπομονή, οι οποίοι θα συμβάλουν στην αποκατάσταση της αξιοπιστίας της χώρας. Τι κάνει, άλλωστε, οιοσδήποτε διεθνής παίκτης που σκέπτεται να επενδύσει στην Ελλάδα; Ακόμη και αν έχει το κινητό του πρωθυπουργού, τηλεφωνεί σε κάποιον που έχει ήδη επιχειρήσει να επενδύσει στη χώρα για να μάθει την αλήθεια. Γι' αυτό έχει τεράστια σημασία, και ας μην το καταλαβαίνουν μερικοί, να υπάρχει συνέπεια και συνέπεια στον τρόπο που αντιμετωπίζονται όσοι τόλμησαν να επενδύσουν εδώ. Είτε θα γίνουν οι καλύτεροι πρεσβευτές μας είτε οι πιο πειστικοί δυσφημιστές μας.

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Τα σεντούκια τους

Τι θέλουν έγινε ολοφάνερο. Να σβήσουν, να λιντσάρουν, να τελειώσουν τον Τσίπρα, κι από κοντά τον ΣΥΡΙΖΑ, με κάθε τρόπο. Τα ίδια ΜΜΕ, οι ίδιες εφημερίδες, οι ίδιοι βαρόνοι που έβρισκαν του κόσμου τις δικαιολογίες -οικονομικές, εθνικές, τροϊκανικές- για τις αθλιότητες του Σαμαρά. Τα ίδια κονκλάβια, που ακόμα και όταν πετιούνταν στον δρόμο καθαρίστριες, έμπαινε λουκέτο στη δημόσια τηλεόραση, βασίλευαν οι προγραφές δημοσίων υπαλλήλων, κόβονταν κατά ριπές οι συντάξεις, έδειχναν τόση, μα τόση, κατανόηση, τόση επιείκεια, τόση αβρότητα απέναντι στην τότε συγκυβέρνηση της συμφορίας.

Τώρα το πράγμα είναι απλό: Για όλα φταίει ο Τσίπρας. Και γιατί παρακαλώ; Το πρωτοπόρο Συγκρότημα της Παλινόρθωσης έχει δώσει την απάντηση, οι Μπτοστάκηδες την πιπιλάνε σαν καραμέλα, η Δεξιά την έχει κάνει σημαία, ο Βενιζέλος φλάμπουρο: Γιατί καλλιέργησε μεγάλες προσδοκίες. Οι κυδαιότεροι, όπως ο Κυριάκος, το μεταφράζουν πιο στακάτα: Γιατί είναι ψεύτης. Και οι θιασώτες των ευφυολογημάτων το αποδίδουν με φράσεις που προορίζονται να μείνουν στην Ιστορία: Γιατί ο Τσίπρας είναι όμπρος του Αλέξη, σου λέει ο άλλος. Για να του βγά-

λουμε, μαζί με τους ιστορικούς του μέλλοντος, το καπέλο. Δεν παρέδωσαν δηλαδή στον Τσίπρα μια ρημαγμένη χώρα. Δεν μας μετέτρεψαν σε ομήρους -ή υπογράφεις το νέο Μνημόνιο, ή στέλνουμε εκατομμύρια Έλληνες στον Καιάδα. Δεν συμπράξανε στον εκβιασμό αυτοί που τώρα βρίσκουν τον Τσίπρα όμπρο του Αλέξη. Είναι αποκύημα αριστερής φαντασίας το σχέδιο παρένθεσης, που προετοιμάστηκε πριν ο ΣΥΡΙΖΑ κερδίσει την πλειοψηφία και μπήκε σε εφαρμογή από την πρώτη μέρα της νίκης του. Δεν τον στρίμωξαν τον Τσίπρα με όλα τα μέσα, από όλες τις μεριές, για να έχει δύο επιλογές: Να το βάλει στα πόδια ή να δώσει μια μάχη σε έδαφος που οι ίδιοι ναρκοθέτησαν.

Δεν μπορείς να ξέρεις τι θα πετύχουν -είναι πολύ αδιάστακτοι για να τους υποτιμήσει κανείς. Κι ο Τσίπρας όμως, και οι συριζαίοι, και ο αριστερός «λαουζίκος» είναι σκληρά καρύδια. Θα δούμε... Το σίγουρο είναι ένα: Όμπροι των συμφερόντων και της απληστίας που μας έφεραν ως εδώ, οι βαρόνοι και οι μπουφόνοι τους δεκαράκι τσακιστό δεν δίνουν για το τι θα γινόταν αν κατάφερναν να ξαποστείλουν τον Τσίπρα. Σήμερα! Όλοι -και όλα- να βουλιάξουν, αρκεί να πλέουν τα σεντούκια τους...

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ομολογία...

«Μπορεί η πολιτική μας άποψη να ήταν πιο κοντά στις απόψεις του κ. Μειμαράκη, με την έννοια αυτού που λέμε Κεντροδεξιά κανονική, πλην όμως η τελική επιλογή του κόσμου της ΝΔ (σ.σ. εννοεί τον Κ. Μπτοστάκη) διαμορφώνει συνθήκες πιο σημαντικού ξεκαθαρίσματος των πολιτικών απόψεων άρα και μιας «υγιούς» πόλωσης». Δεν είχαμε ακούσει έτσι ξεκάθαρα τις προτιμήσεις του ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με τη ΝΔ, ωστόσο η είδηση σε αυτήν τη φράση βρίσκεται αλλού. Τι λέει με απλά λόγια ο Ν. Βούτσος; Ότι οι εξελίξεις στη ΝΔ βολεύουν και τον ΣΥΡΙΖΑ και τη ΝΔ για να στήσουν ένα ακόμα ψευτοδίλημμα και ένα δίπολο στη λογική: «Αριστερά - Δεξιά, Πρόοδος - Συντήρηση κ.λπ. κ.λπ.» Κι αυτό για να στήσουν νέες παγίδες και να εγκλωβίσουν για άλλη μια φορά το λαό.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Δεν δικαιούστε να κυβερνάτε!

Βόρεια Κορέα ή Βενεζουέλα; Ποιο από τα δύο μοντέλα είναι περισσότερο αποκρουστικό για τη νεοφιλελεύθερη Δεξιά και τη μεταλλαγμένη σοσιαλδημοκρατία; Εννοείται και τα δύο, παρά το γεγονός ότι στη Βενεζουέλα γίνονται κανονικά εκλογές, λειτουργεί Κοινοβούλιο και υπάρχει Σύνταγμα, ενώ στη Β. Κορέα όλα αυτά είναι μαγική εικόνα. Ποιο από τα δύο μοντέλα ονειρεύονται να εφαρμόσουν τα κόμματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς αν οι λαοί κάνουν την αποκοτιά και τα εμπιστευθούν; Και τα δύο ή έναν συνδυασμό των δύο, εφόσον πάρουμε τους μετρητοίς όσα ισχυρίζονται οι αντίπαλοί τους.

Για παράδειγμα, εγκαλείται η εγχώρια «παλαβή Αριστερά» ότι ερωτοτροπεί με την ιδέα του ολοκληρωτισμού. Σύμφωνα με τους επικριτές της, έχει βάλει στόχο να μετατρέψει την Ελλάδα σε Βόρεια Κορέα, με τον Τσίπρα να παίζει ρόλο Κιμ (κάποιον από τους τρεις της διαβόητης δυναστείας), χρησιμοποιώντας αυταρχικές μεθόδους με κομμουνιστική σφραγίδα σε μια προσπάθεια να ελέγξει τα πάντα.

Σας φαίνονται αυτά γελοία; Οντως είναι, ωστόσο δεν έχουν πέραση μόνο στην Ελλάδα. Οπου ο νεοφιλελευθερισμός νιώθει να απειλείται γιατί τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα δείχνουν να αντιστέκονται (προφανώς για να μην έχουν την τύχη του ΠΑΣΟΚ), τα ίδια επιχειρήματα επιστρατεύει για να εκφοβίσει τις κοινωνίες. Μετλήθη όλα τα μέσα προκειμένου να αποτρέψει τον σχηματισμό αριστερής κυβέρνησης στην Πορτογαλία. Τραπεζίτες, βιομήχανοι, ευρωπαϊκοί θεσμοί, Δεξιά προειδοποίησαν για τον κίνδυνο να γίνει η χώρα κάτι σαν τη Βενεζου-

έλα του Τσάβες (αν και πεθαμένος τρομάζει). Δεν τα κατάφεραν, αλλά δεν το έβαλαν κάτω. Τώρα εκβιάζουν την κυβέρνηση με το θέμα του χρέους και οι γνωστοί οίκοι αξιολόγησης (τα βρόμικα χέρια των αγορών) ξεκίνησαν το παιχνίδι της δολιοφθοράς.

Στην Ισπανία, όπου η ηγεσία του σοσιαλιστικού κόμματος αρνείται μέχρι τώρα να συνεργαστεί με τον ύποπτο για χρηματισμό Ραχόι, στο στόχαστρο της δεξιάς πτέρυγας των σοσιαλιστών, του πρώην πρωθυπουργού Φελίπε Γκονθάλες (αυτός που οργάνωσε παρακρατικό δολοφονικό μηχανισμό για να αντιμετωπίσει την ΕΤΑ) και του Λαϊκού Κόμματος έχουν μπει οι Podemos, η ανερχόμενη πολιτική δύναμη της Ισπανίας.

Η επίθεση εξελίσσεται σε όλα τα μέτωπα: Κατηγορούνται ότι χρηματοδοτήθηκαν από το Ιράν, ότι είναι καθαροί λενινιστές που δρουν όπως οι σύμμαχοί τους στη Βενεζουέλα, ότι κινούνται με χειρισμένο πραξικοπηματία για να κερδίσουν μεγάλα κομμάτια της εξουσίας στον στρατό, την αστυνομία, τις μυστικές υπηρεσίες και τη δημόσια ραδιοτηλεόραση. Καμία πρωτοτυπία. Το ίδιο ανέμπνευστο, παλιομοδίτικο, αντιαριστερό παραλήρημα. Ευανάγνωστη η πρόθεση.

Για τους «υπερασπιστές της δημοκρατίας» τα κόμματα που δικαιούνται να κυβερνούν σήμερα στην Ευρώπη είναι η Δεξιά, η υπάκουη σοσιαλδημοκρατία και βεβαίως όποτε χρειάζεται τσόντα για να βγαίνουν τα κουκιά υπάρχει και η πάντα πρόθυμη άκρα Δεξιά της γραβάτας